

νὰ πλησιάσω εἰς τὸ κάθισμά μου· πόσον ἑλαφρὰ ἦτο ὅτον ἔτρεχε νὰ μοὶ φέρῃ ὑπόδιον· μεθ' ὁποίας προσοχῆς ἐκτένισε τὴν κόμην μου· πόσον ἄβρὰ ἦτο ἡ χεὶρ της ὅταν ἤγγιζε τὸ μέτωπόν μου! Δε-έταξε νὰ τῇ φέρωσι τὸ γεῦμά της πλησίον μου· οἱ μεγάλοι της ὀφθαλμοὶ ἔλαμπον ἐκ χαρᾶς, ἐγέλα ὡς παιδίον, ἦτο δροσερὰ ὡς ἡ νεότης. Θεέ μου, παράτεινον τὸν βίον μου, διότι θὰ ἦνε φρικῶδες νὰ τὴν ἐγκαταλίπω!

* *

4 Φεβρουαρίου.

Ἡ φίλη της κυρία δὲ Μοντέ ἦλθε σήμερον. Εἶχον ἐγερθεῖ καὶ τὴν ἐδέχθη ἐν τῷ δωματίῳ μου· ἐθαύμασε πολὺ τὴν δι' ὧρων ἀνθέων πεποικιλμένην πρασίνην ἐσθῆτά της. Τὴν παρεκάλεσα ν' ἀγοράσῃ ὁμοίαν.

— Ὡ, ὄχι! δὲν εἶνε τῶρα καιρός. μοὶ εἶπε μετὰ ζωηρότητος

— Διατί;

— Ὅταν θὰ θεραπευθῇς, προσέθεσε δισταζούσα, θὰ ἐνασχοληθῶμεν περὶ τοῦ καλλωπισμοῦ μας.

Μήπως νομίζει ὅτι δὲν θὰ θεραπευθῶ ποτὲ καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχῃ ἀνάγκην πεθίμου ἐσθῆτος;

* *

6 Φεβρουαρίου.

Σήμερον τὴν πρωτὴν ἐπροδόθη. Ἡ γρατα μαρκησία τῇ εἶπεν ἀπερὶσκέπτως ὅτι ὁ Γεώργιος ἔμελλε νὰ νυμφευθῇ.

— Ὅχι, ἀπήντησεν, ὡς ἂν ἦτο βεβαία περὶ τούτου.

— Λέγεται, ὅτι θὰ νυμφευθῇ τὴν δεσποινίδα δὲ Πρινζέρ.

— Μίαν φιλάρεσκον, ὑπέλαβεν, ὥραϊαν καὶ φιλάρεσκον, εἶνε ἀληθές.

Κατόπιν μετὰ πλείονος σοβαρότητος παρεκάλεσε τὴν μαρκησίαν νὰ τῇ διηγηθῇ πᾶν ὅ, τι περὶ τούτου εἶχεν ἀκούσει.

— Τέλος πάντων ἡ δεσποινὶς δὲ Πρινζέρ θὰ ἦτο εὐτυχής, προσέθεσε, νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος καλλίτερος τοῦ Γεωργίου· ἔχει τόσον πνεῦμα, τόσην εὐθύτητα, τόσον εὐγενῆ καρδίαν! Ἀλλ' ὁ γάμος οὗτος δὲν θὰ γείνη· θὰ τὸ ἐγνώριζον ἐγώ, ἡ παιδικὴ του φίλη.

Ἡ ζωηρότης τῶν λόγων της κακῶς ὑπέκρυπτε τὴν θλίψιν της.

Κατὰ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας ἐφαίνετο σκεπτικὴ, ὁ ὥραϊός της γέλως δὲν ἠκούσθη πλέον. Ἄν τὸν ἀγαπᾷ πόσον θὰ νομίζῃ ὅτι βραδύνω νὰ τὴν ἀφήσω.

* *

8 Φεβρουαρίου.

Ἐνθυμοῦμαι τὴν πρώτην ἡμέραν, καθ' ἣν τὴν εἶδον· ἡ συνάντησις ἐγένετο ἐν τῇ οἰκίᾳ τὴν γραίας φίλης μου δὲ Πονκορέ· μ' ἐπαρουσίασαν εἰς τὴν μητέρα της, ἥτις με παρεκάλεσε νὰ λαμβάνω μέρος εἰς τὰς ἐσπερίδας, ας κατὰ Παρασκευὴν ἔδιδεν· ἐντὸς ὀλίγου ἠράσθην τῆς Ἑρριέττης, ἀλλ' ἐδίσταζον νὰ ζητήσω τὴν χεῖρά της, διότι,

ὅπως καὶ σήμερον, ἐζηλοτύπουν τὸν ἄνθρωπον τοῦτον· ἐκάλει αὐτὸν ἀδελφόν της καὶ τὴν ἠκολούθει πανταχοῦ.

Δὲν ἐλησμόνησα τὸ παρατεταμένον βλέμμα, ὅπερ τῇ ἔρριψεν, ὅταν τὴν εἶδεν ἐστεφανωμένην διὰ τῶν λευκῶν λεμονανθέων, οὔτε τὸν πλήρη δακρύων ἀποχαιρετισμόν του, ὅτε ἔκλεισε τὴν θυρίδα τῆς ἀμαξίας, δι' ἧς ἀπερχόμεθα ἐκείνη καὶ ἐγώ.

Ἦμην πλούσιος καὶ εἶχον τίτλους, ἐκεῖνος δὲν εἶχε τίποτε. Πῶς! κατηγορῶ τὴν Ἑρριέττην ὡς δυναμένην νὰ προβῇ εἰς πράξεις τοσοῦτον ταπεινάς· βλέπω ὅτι παραγνωρίζω τὰ ὑψηλὰ αἰσθηματά της καὶ δὲν πρέπει νὰ θεραπεύσω τὸ σῶμά μου, ἀλλὰ μάλλον τὸ πνεῦμά μου.

* *

10 Φεβρουαρίου.

Ἡ μήτηρ της τὴν παρέλαβε μεθ' αὐτῆς εἰς τὸ θέατρον· δὲν ἤθελε νὰ με ἀφήσῃ, ἐδέησε νὰ τὴν παρακαλέσω.

Διήλθον θλιβεράν ἐσπέραν.

Ἐν τούτοις χαίρω πολὺ, ὅταν τὴν βλέπω διασκεδάζουσιν· ἐγεννήθη διὰ τὴν χαράν, ἡ διασκεδάσις τὴν ἐξωραίζει.

* *

11 Φεβρουαρίου.

Ὁ Γεώργιος ἦτο ἐν τῷ θεωρείῳ της, δὲν μοὶ τὸ εἶπε κατ' ἀρχάς· βραδύτερον ὅταν μοὶ τὸ εἶπεν ἑλαφρὸν ἐρύθημα διήλθε διὰ τοῦ μετώπου της· οὕτω μοὶ ἐφάνη τούλαχιστον. Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω εἰς τὰς ἰδίας μου αἰσθήσεις, φρικῶ δλόκληρος, ὅταν προφέρῃ τὸ ὄνομά του.

* *

18 Φεβρουαρίου.

Φαίνεται ὅτι ὁ Γεώργιος ἐνόησε τὴν ζηλοτυπίαν μου, διότι ἔρχεται σπανιώτερον· ἐντούτοις χθὲς ἦλθε καὶ ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον. Ἰστάμεθα ἀμφοτέρω πρό τοῦ κατόπτρου, παρὰ τὴν ἡλαιομένην μορφήν μου ἔλαμπεν ἡ ἰδική του, κοσμουμένη ὑπὸ μακρᾶς ξανθῆς γενειάδος· ἦτο πλήρης ρώμης καὶ υγείας. Τί ἄρά γε νὰ ἐσκέφθη ἡ Ἑρριέττα παραβάλλουσα ἡμᾶς πρὸς ἀλλήλους; Πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἦμην ὥραϊος! Παρετήρησα πρὸς τούτοις, ὅτι ὅταν ὁ Γεώργιος εἶνε ἐδῶ, ἡ σύζυγός μου φαίνεται ζωηρὰ καὶ ἥττον φυσικὴ, με παρατηρεῖ ἀνησυχῶς. Γίνομαι ἐνοχλητικὸς εἰς αὐτούς· ἐν τούτοις νομίζω ὅτι κατορθῶ νὰ κρύπτω καλῶς τὴν στενοχωρίαν μου.

* *

19 Φεβρουαρίου.

Ἰδοὺ οἱ ἴδιοι αὐτῆς λόγοι:

— Περιφρονῶ τοὺς λησμονούντας. Ἡ καρδιά, ἥτις δύναται νὰ μεταβληθῇ εἶνε ἀνάξια τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀγαπᾶν.

Τίνα ἄρά γε ἐσκέπτετο;

* *

20 Φεβρουαρίου.

Σήμερον ἔφερε μελανὴν ἐσθῆτα βελουδίνην, ἥτις τὴν καθίστα ὁμοίαν πρὸς νέαν χήραν, ἥς τὰ δάκρυα ἀρχίζουσι νὰ ξηραίνωνται καὶ ἡ καρδιά νὰ ἐγκαταλείπεται εἰς νέας ἐλπίδας. Ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκύμβαλου, πρώτην φορὰν ἀπὸ τῆς ἀσθενείας μου. Κατὰ πρῶτον ἔψαλεν ἐν ᾄσμα θριαμβευτικόν, κατόπιν τὴν Stradella καὶ τέλος ἔψαλε τρίτον τι ᾄσμα μετὰ τοσαύτης θλίψεως καὶ περιπαθείας, ὥστε ἠνόουν καλῶς ὅτι ἔπασχεν, ὡς ἂν μοὶ τὸ εἶχεν ἐμπιστευθῇ ἡ ἰδία. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ κραυγᾶσω:

— Σιώπα, παρηγορήθητι, ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀποθάνω καὶ θὰ μείνης ἐλευθέρα.

Φαίνεται ὅτι ὁ Γεώργιος ἀγαπᾷ τὸ ἀρμονικὸν τοῦτο παράπονον, διότι, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἐστράφη πρὸς ἐμέ καὶ μοὶ εἶπε:

— Συνείθιζα ἄλλοτε συχνὰ νὰ ψάλλω τὸ παλαιὸν αὐτὸ ᾄσματιον· εἶνε πολὺ ὥραϊον.

Κατόπιν ἐγερθεῖσα ἔκλεισε τὸ κλειδοκύμβαλον.

* *

22 Φεβρουαρίου.

Ἡ Ἑρριέττα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀφείσα τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου ἀνοικτήν· μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα τὸν θόρυβον βιαίως ἀνοιγομένης ἐπιστολῆς, ὑπ' ἀνυπομόνου χειρός. Μὴ δυνάμενος νὰ τὴν βλέπῃ συχνάκις τῇ γράφει ἐπιστολάς, ἐσκέφθην. Θὰ ἔδιδον τὸ πᾶν ὅπως δυνηθῶ νὰ τὴν συλλάβω· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ συγκρατηθῶ. Οὐδὲν ἐξευτελιστικώτερον τῆς δυσπιστίας· ἠρώτησα τὸν Ἰωάννην.... Μάλιστα, κατήλθον μέχρι τῆς ταπεινῆς πράξεως τοῦ ν' ἀποταθῶ πρὸς ἕνα ὑπηρετήν, ὅπως μάθω τίς εἶχε δώσει τὴν ἐπιστολήν, τί ἡ ἐπιστολὴ αὕτη περιελάμβανε.

* *

28 Φεβρουαρίου.

Τῇ εἶχε δώσει ἐν κυνάριον, ὅπερ τὴν ἠκολούθει πανταχοῦ. Συχνάκις, ὅταν τὴν ἔβλεπον θωπεύουσιν αὐτό, ἡσθάνομην λύσσαν ὑπόκωφον καὶ τὸ ἀπώθουν ὅταν μ' ἐπλησίαζε· τότε τὸ ἐλάμβανεν ἐν τῇ ἀγκάλῃ της, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἐνδείξεως ὀργῆς· ἡ γλυκύτης αὐτῆς εἶνε ἀναλλοίωτος. Τὴν πρωτὴν ταύτην ὁ κύων ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν, ἔκρυψα τὴν χαράν μου πρὸ τῶν δύο δακρύων, ἅτινα ἐκείνη ἐν βίᾳ ἐσπόγγισε.

— Θὰ σοὶ δώσω ἐν, ἀκόμη μικρότερον.

— Δὲν θέλω πλέον σκύλους, μοὶ ἀπεκρίθη.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.